

telser, som det ærede Medlem rettede imod den. Det ærede Medlem søgte en i alt Fald ikke uvæsentlig Grund til Pladsmangelen i Fængslerne hos Dommerne, dels deri, at de skulde misbruge Varetægtsarresten, forlænge den ud over al rimelig Grænse, og dels deri, at de skulde idømme urimelig haarde og langvarige Straffe. Jeg tror ikke, at nogen af disse Paa-stande holder Stik. Hvad angaar Brugen af Varetægtsfængsel, vil vist enhver Jurist erkende, at der af en tidligere Generations Dommere blev gjort en meget stærk Brug af Varetægtsfængselet, men derimod er der netop i de senere Aar reageret overordentlig stærkt. Jeg tror, at man maa sige, at vor nuværende Dommerstand bruger Varetægtsfængselet med Maadehold og Samvittighedsfuldhed, og fra Højesterets Side paases det meget omhyggeligt, at Varetægtsfængselet ikke misbruges. Det ærede Medlem anførte som „Bevis“ for, at Varetægtsfængselet bliver misbrugt, at en københavnsk Haandværker havde siddet fængslet i 11 Maaneder for en eller anden „Bagatel“. Jeg tillader mig at spørge: Hvad var det for en „Bagatel“? Hvis jeg ikke faar nærmere Oplysninger, vil jeg tillade mig at tro, at det ikke var nogen Bagatel. I øvrigt kender jeg ikke det af det ærede Medlem fremdragne Tilfælde, og jeg maa altsaa lade det staa hen som muligt, at Varetægtsfængselet i dette enkelte Tilfælde ikke er brugt rigtigt, er blevet forlænget ud over, hvad der var rigtigt og fornuftigt, men et saadant enkeltstaaende Tilfælde, som sikkert vilde blive revset af Højesteret, hvis det kom ind for denne høje Ret, berettiger ikke det ærede Medlem eller andre til at fremsætte saadanne almindeligt holdte Beskyldninger mod Dommerstanden, som det ærede Medlem gjorde.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt der idømmes for haarde og langvarige Fængselsstraffe, anførte det ærede Medlem ogsaa kun eet Tilfælde som „Bevis“, nemlig at en tiltalt var blevet idømt en Straf af 2 Aars Strafarbejde for at have stjaalet nogle Æg, som ikke var under Laas. Det ærede Medlem anførte, at naar den bestjaalne i et saadant Tilfælde kom til sit Tyveriforsikringsselskab og vilde have Erstatning, vilde man nægte ham denne Er-

statning, og det ærede Medlem drog deraf den Slutning, at Samfundet maatte stille sig paa en lignende Maade. Jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem mente, at man egentlig ikke skulde gøre noget videre ved Forbryderen, men derimod give Ejeren en Tilrettevisning. Nu er imidlertid denne Henviisning til Tyveriforsikringsselskabet ganske forfejlet. Det er vist meget rigtigt, at den paagældende bestjaalne i dette Tilfælde ikke kunde faa Erstatning hos Tyveriforsikringsselskabet, men det ligger deri, at Tyveriforsikringsselskaberne i Almindelighed kun forsikrer mod Indbrud. Naar den paagældende bestjaalne i dette Tilfælde ikke kunde faa Erstatning, ligger det altsaa simpelthen deri, at Tilfældet ligger udenfor Tyveriforsikringsselskabets Risiko. Her er der altsaa ikke Spørgsmaal om at afgøre, om den paagældende i det enkelte Tilfælde har gjort sig skyldig i større eller mindre Uforsigtighed, thi det, at Tyveriforsikringsselskabet ingen Erstatning giver, beror allerede derpaa, at det paagældende Forhold falder udenfor Selskabets Risiko; og det vilde falde udenfor Selskabets Risiko, selv om der kunde angives nok saa gode Grunde for, at man i dette Tilfælde ikke havde laaset af. Altsaa denne Parallel kan ikke opstilles. I øvrigt er det virkelig saa, at Samfundet ikke kan indskrænke sig til at straffe, naar der stjæles Ting, som er under Laas. Der er mange Ting i Livet, som ikke kan holdes under Laas, og det kan heller ikke forlanges, at den yderste Agtpaaagivenhed skal vises, for at man kan faa Samfundets Beskyttelse. Ellers vilde vi jo alle i mange Tilfælde komme til kort. I alle Lande og under alle Forhold straffer man derfor Borttagelse af fremmed Ejendom som Tyveri, ikke blot, naar Tingen har været under Laas, men ogsaa, naar dette ikke har været Tilfældet; ja, det ærede Medlem vil sikkert vide, at selv om den paagældende Ting slet ikke har været i nogens Besiddelse, altsaa selv om den er tabt og findes, straffes dog den uærlige Finder, som tilegner sig Tingen, for en Ejendomsforbrydelse — og saa vidt jeg ved, har hidtil ingen gjort Indvendinger derimod.

Saa mente det ærede Medlem, at den Straf, der var idømt, var saa overordentlig langvarig og ikke stod i Forhold til Forbrydelsen. Jeg kender heller ikke dette